

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **N. T. D.**, nar. X, X,
zastoupené doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., advokátem,
Malá 6, 301 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2018, č.j. MV-128838-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 6. 2. 2018, Městskému soudu v Praze doručenou dne 7. 2. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2018, č.j. MV-128838-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 11. 9. 2017, č.j. OAM-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

10369-7/TP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 169 odst. 8 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podané dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu opakované žádosti bez uvedení nových skutečností. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2018, č.j. 6 A36/2018-16, byla věc postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni, kde byla zaevidována pod sp. zn. 30 A 98/2018.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně v úvodu žaloby zopakovala, že dne 10. 7. 2017 podala u ministerstva žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Řízení, které bylo touto žádostí zahájeno, bylo usnesením ze dne 11. 9. 2017, č.j. OAM-10369-7/TP-2017, zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které zdůvodnila tak, že správní orgán mylně uvedl, že žadatelka (= žalobkyně) podala dne 16. 4. 2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle hlavy IV a) zákona o pobytu cizinců, § 87a odst. 1 písm. a) téhož zákona, tj. na rodinného příslušníka EU ve vztahu ke svému synovi N. T. T., st. přísl. Česká republika, přičemž v předmětné žádosti bylo již prokázáno a shledáno, že došlo ze strany žadatelky k obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, kdy za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství jejího dítěte a tato žádost byla pravomocně zamítnuta.
4. Žalobkyně měla za to, že v uvedené žádosti nebylo v žádném případě prokázáno a shledáno, že z její strany došlo k obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, ale jednalo se pouze o tvrzení správního orgánu, který zpochybňoval otcovství M. M. k jejímu synovi N. T. T.. Otcovství M. M. nebylo nikdy jednoznačně vyloučeno. Správní orgán pouze na podkladě různých skutečností jako jazykové bariéry apod., usoudil, že se u M. M. nejedná o otcovství k žalobkyninu synovi. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
5. Dle názoru žalobkyně, v důkazním řízení před správními orgány nebylo nade vši rozumnou pochybnost prokázáno, že by žalobkyně obcházela zákon o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu.
6. Dle konstantní judikatury správních soudů platí, že pokud odvolací správní orgán odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí, tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska přezkumu jeden celek (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56). Námitky žalobkyně proti napadenému rozhodnutí, které jsou obsahově totožné jako námitky odvolací, jsou tedy z procesního hlediska zcela legitimní.
7. Žalobkyně měla za to, že rozhodnutí správních orgánů vykazují značné prvky nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgány neměly dostatek informací k tomu, aby mohly kategoricky vyloučit některé jiné závěry či skutečnosti, které by vyloučily tvrzení žalobkyně.
8. Správní orgán vycházel z ustanovení zákona o pobytu cizinců upravujícího pobyt rodinných příslušníků občanů Evropské unie a konstatoval, že jsou promítnutím směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných

príslušníku svobodně se pohybovat na území členských států. Dále zde uvádí, že z čl. 35 Směrnice vyplývá, že jednotlivé státy mohou přijmout opatření k odepření pobytu v případě zneužití práv nebo podvodů. Případem takového podvodu má být např. účelový sňatek.

9. Žalobkyně považovala za nesprávné stanovisko správního orgánu, který srovnává účelový sňatek s rodičovskými právy. Žalobkyně byla dále přesvědčena o tom, že ze spisového materiálu nevyplývají takové důkazy, které by bez jakýchkoliv důvodných pochybností potvrzovaly tvrzení správního orgánu tak, jak to vyžaduje § 3 správního řádu.
10. V další části žaloby (označené III.) žalobkyně uvedla, že v daném případě je nutno vycházet jednoznačně z toho, že M. M. a žalobkyně shodně prohlásili, že jsou rodiči dítěte N. T. T.. Proti tomuto zápisu v matrice nebyl podán žádný opravný prostředek. Přezkumné řízení jako mimořádný opravný prostředek je s přihlédnutím k § 94 odst. 2 správního řádu nepřipustné. V dané věci dále rozhodoval i okresní soud, který svěřil nezletilé dítě do výchovy a výživy matce, neboť rodiče nežijí společně, ale navštěvují se. Dne 4. 4. 2012 bylo osvědčeno, že nezletilý T. T. N. je státním občanem České republiky.
11. Podle § 31 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, který byl platný v době podání žádosti, vyplývají M. M. i žalobkyni vůči nezletilému T. T. N. rodičovské povinnosti. Tyto povinnosti musí plnit ze zákona. V případě, že je neplní či nechce plnit kterýkoliv z rodičů, je věcí státu, aby je k respektování zákona donutil.
12. Ustanovení § 34 odst. 1 zákona o rodině konstatuje, že rodičovská zodpovědnost náleží oběma rodičům. V případě, že žalobkyni nebude povolen trvalý pobyt, dojde k tomu, že bez povolení k pobytu v České republice být nemůže a bude muset odejít zpět do vlasti. Otázkou zůstává, co bude s nezletilým T. T. N., který je státním občanem České republiky a Česká republika vůči němu má povinnosti.
13. Pokud budeme vycházet z rozhodnutí soudu, kterým byl nezletilý svěřen do výchovy a výživy matky, matka jej s sebou odveze za hranice České republiky a z dosahu rodičovské péče jeho zákonného otce. Nezletilý T. T. N. může za hranicemi České republiky trpět nouzí, neboť na něj nebude přispívat jeho zákonný otec, který zůstane v České republice. Jak bude tato situace řešena u státního občana České republiky, správní orgán nijak neřeší. S největší pravděpodobností by tuto situaci řešil mezinárodní soud a nezletilého T. T. N. by zastupovalo Velvyslanectví ČR ve Vietnamské republice. Náklady tohoto řízení by byly nedozírné, nehledě k tomu, že by se napravovalo nezákonné rozhodnutí správního orgánu.
14. Žalobkyně považovala srovnání účelového sňatku s rodičovskými právy za natolik absurdní, že je to v hlubokém rozporu s Listinou lidských práv a svobod. Správní orgán neřešil problém nezletilého, ale utápěl se v právním pozitivismu, neboť se snažil aplikovat neaplikovatelné z citovaných právních norem. Pokud správní orgán vyšel z důkazů, které obsírně uvedl ve svém rozhodnutí a snažil se na jejich podkladě prokázat podvodné jednání rodičů nezletilého, hodnotila to žalobkyně jako subjektivní názor správního orgánu, který není podložen ani potvrzen žádnými hmatatelnými důkazy. Pokud správní orgán vycházel z rozporů ve výpovědi pana M., je třeba hodnotit to, že se jedná o prostého občana, který nedovede čelit kapciózním otázkám správního orgánu.
15. Žalobkyně měla za to, že rozhodnutím správního orgánu bylo hrubě vstoupeno do práv žalobkyně, M. M., ale zvláště českého občana T. T. N., a to nejen do práv, která jsou

upravena zákonem o rodině, případně zákonem č. 89/2012 Sb., a to § 855 a násl., ale i Listinou základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku.

16. Správní orgán se musí oprostít od právního pozitivismu a řešit individuálně konkrétní věc s tím, že v současné době jde o práva nezletilého T. T. N., ale následně po jeho zletilosti i o práva M. M., ke kterému bude mít současný nezletilý povinnosti. Jak uvádí § 855 zák. č. 89/2012 Sb., těchto vzájemných povinností a práv se rodiče a děti nemohou vzdát a učiní-li tak, nepřihlíží se k tomu. Účelem povinností a práv k dítěti je zajištění morálního a hmotného prospěchu dítěte. Předmětným rozhodnutím správní orgán zamezuje M. M. plnit tyto povinnosti, namísto toho, že by jménem státu měl dbát na to, aby M. M. tyto povinnosti plnil.
17. Žalobkyně rovněž upozornila, že dalším účastníkem řízení v předmětné věci ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu je i M. M., protože v případě, že by žalobkyně byla nucena vycestovat z České republiky a odvezla by s sebou dítě, jehož je výše jmenovaný zákonným otcem, nemohl by plnit své rodičovské povinnosti, a proto je tímto rozhodnutím přímo dotčen. V písemnosti není uvedeno, komu je rozhodnutí doručováno, ale v případě, že pan M. rozhodnutí neobdržel, nemůže rozhodnutí nabýt právní moci a byl by zkrácen na svých právech.
18. Žalobkyně dále konstatovala, že prvoinstanční správní orgán ve svém usnesení odkázal na § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého bylo řízení zastaveno. Právní zástupce žalobkyně hledal toto ustanovení zákona v ASPI, kde jsou platné právní normy, a pod tímto ustanovením je ustanovení o jednacím jazyku (a má pouze tři odstavce).

[III] Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 31. 8. 2018, v němž uvedla, že zjištěný skutkový stav a průběh správního řízení od jeho zahájení po vydání pravomocného rozhodnutí je popsán v napadeném rozhodnutí, na které žalovaná v podrobnostech odkázala.
20. Ministerstvem bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 16. 4. 2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (č.j. OAM-7052/TP-2013), která jí byla pravomocně zamítnuta dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, kdy za jejího přičinění bylo účelově určeno otcovství jejího dítěte, nezletilého N. T. T. (dále jen „syn“), státní příslušnost Česká republika.
21. Ministerstvo dne 10. 7. 2017 přijalo žádost žalobkyně, kterou označila jako žádost o povolení k trvalému pobytu. Jako účel pobytu žalobkyně uvedla „*po 5 nex*“. Do žádosti žalobkyně doložila povinné náležitosti stanovené v § 87i odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy cestovní doklad, rodný list nezletilého syna, osvědčení o státním občanství České republiky nezletilého syna, fotografie a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování. Žalobkyně dále doložila povolení k pobytu s platností do 2. 5. 2018.
22. Předchozí žádost sp. zn. OAM-7052/TP-2013, kterou žalobkyně podala dne 16. 4. 2013, označila jako žádost o povolení k trvalému pobytu. Účel pobytu žalobkyně vyplnila jako „*sloučení rodiny s občanem ČR*“, kterou prvoinstanční správní orgán kvalifikoval jako § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a do žádosti žalobkyně doložila totožné doklady jako v nyní projednávané žádosti.

23. Předchozí žádost o trvalý pobyt dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla rozhodnutím ministerstva ze dne 10. 2. 2014 zamítnuta dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 2. 2014 včasné odvolání k žalované. Žalovaná dne 18. 12. 2014 rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušila a vrátila věc k novému projednání. Ministerstvo žádost opakovaně projednalo a dne 25. 2. 2015 vydalo ve věci nové rozhodnutí, kterým žádost zamítl dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 3. 3. 2015 odvolání k žalované, která dne 8. 1. 2016 odvolání zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 1. 2016.
24. Dne 10. 7. 2017 žalobkyně opakovaně podala žádost o povolení k trvalému pobytu dle hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, a to dle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve které neuvedla žádné nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o její dříve podané žádosti a které by měly vliv na posouzení této žádosti (zejména co se důkazů o účelově určeném otcovství týče), a nikdy takové skutečnosti netvrdila ani nepředložila. Prvoinstanční správní orgán rozhodl o zastavení řízení o její žádosti dle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně opakovaně podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, aniž uvedla jakékoliv nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jí dříve podané žádosti. Ministerstvo v odůvodnění svého usnesení o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu uvedlo, že žalobkyně podala opakovanou žádost o povolení k pobytu, přičemž její předchozí žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem - sloučení s občanem ČR byla podaná dne 16. 4. 2013. V řízení vedeném pod č.j. OAM-7052/TP-2013 bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu – sloučení s občanem ČR, a to z důvodů uvedeného v § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť ministerstvo došlo k závěru, že žalobkyně se dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že *ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství*. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala v zákonné lhůtě odvolání, na základě kterého vydala žalovaná dne 8. 1. 2016 rozhodnutí pod č.j. MV-50698-4/SO-2015, ve kterém odvolání žalobkyně zamítla a napadené rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdila.
25. V opakované žádosti ze dne 10. 7. 2017 žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti a žádost byla doložena stejnými doklady jako první žádost podaná dne 16. 4. 2013. Dne 8. 1. 2016 bylo pravomocně potvrzeno stanovisko prvoinstančního správního orgánu, že otcovství bylo v daném případě určeno účelově s cílem, aby žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu, a byl tak dán důvod pro zamítnutí její žádosti dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobkyně přesto opět požádala o vydání pobytového oprávnění. Ministerstvo i s ohledem na ekonomii řízení neprovádělo další dokazování, neboť mělo za to, že účelovost prvotního jednání byla dostatečně prokázána a v opakované žádosti žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti.
26. V rámci řízení o první žádosti o povolení k trvalému ze dne 16. 4. 2013 prvoinstanční správní orgán prověřoval, zda žalobkyně obcházela zákon o pobytu cizinců s cílem získat povolení k trvalému pobytu, když bylo účelově prohlášeným souhlasem určeno otcovství pana M. k synovi žalobkyně. Po posouzení veškerých relevantních důkazů, zejména po přihlédnutí ke skutečnostem uvedeným v protokolech sepsaných s žalobkyní a M. M., dospělo ministerstvo k závěru, že záměrem žalobkyně bylo účelové nastolení stavu tak,

aby správní orgán vydal žalobkyni povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Obcházení zákona bylo dostatečně prokázáno.

27. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně ke své žádosti nedoložila žádné nové relevantní skutečnosti, které by prokazovaly, že nedošlo k účelovému zapsání pana M. do rodného listu jejího syna. Žádost byla zastavena v souladu s § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců s účinností do 14. 8. 2017, neboť žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala dne 10. 7. 2017.
28. Žalovaná z výše uvedených důvodů navrhla žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

29. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
30. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. Podle § 75 odst. 2 věty první, soudního řádu správního soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
32. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaná vyslovili s takovým postupem souhlas.
33. Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podané dle § 87h odst. 1 písm. b) téhož zákona z důvodu opakované žádosti bez uvedení nových skutečností.
34. Podle § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců, usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.
35. Žaloba není důvodná.
36. Stěžejním argumentem pro zamítnutí žaloby je fakt, že žalobní námitky se míjí s tím, co bylo rozhodovacím důvodem prvoinstančního, resp. odvolacího správního orgánu. Žalobkyně soustředila svá tvrzení do meritorní stránky věci (= zda bylo určení otcovství M. M. účelové), nikoliv do toho, že řízení o její žádosti bylo zastaveno s tím, že opakovaně podala stejnou žádost, aniž by uvedla nové skutečnosti. Řečeno jinak, i nadále zpochybňovala závěry správních orgánů o řečené účelovosti [byť řízení zahájené podáním žádosti dne 16. 4. 2013 a vedené ministerstvem pod sp. zn. OAM-7052/TP-2013, v němž byla tato účelovost správními orgány žalobkyni vytýkána, bylo pravomocně (= 12. 1. 2016) skončeno vydáním meritorního rozhodnutí], namísto toho, aby brojila proti argumentaci ministerstva, resp. žalované o opakovaném podání žádosti bez uvedení nových skutečností. Za těchto okolností proto nemohla být podstatná část žaloby shledána důvodnou.
37. Naprosto nekonkrétními pak byla shledána tvrzení o tom, že *rozhodnutí správních orgánů vykazují značné prvky nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgány neměly dostatek informací k tomu, aby mohly kategoricky vyloučit některé jiné závěry či skutečnosti, které by vyloučily tvrzení žalobkyně, resp., že ze spisového materiálu nevyplývají takové důkazy, které by bez jakýchkoliv důvodných pochybností potvrzovaly tvrzení správního orgánu tak, jak to vyžaduje § 3 správního řádu.* Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z

jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

38. Vzhledem k tomu, že námítky o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, resp. nerespektování § 3 správního řádu ze strany správních orgánů, nesplňovaly nároky na míru konkretizace žalobního bodu (viz výše), nemohl soud jinak, než taková tvrzená vypořádat rovněž obecně. Žádná z vytýkaných pochybení nebyla soudem zjištěna, a námitka proto nebyla důvodná.
39. Stran námítky týkající se (ne)účastenství M. M. v řízení, ve kterém byla vydána obě rozhodnutí (prvoinstanční a napadené) soud připomíná, že žalobce se ve správním soudnictví může dovolávat ochrany veřejných subjektivních práv vlastních, nikoliv třetích osob. Ani tato námitka proto nemohla být shledána důvodnou.
40. Ani pochybnosti žalobkyně nad zněním § 169 odst. 8 písm. e) zákona o pobytu cizinců nebyly důvodné. Správní orgán aplikoval znění tohoto ustanovení účinné ke dni podání žádosti žalobkyně, tedy k 10. 7. 2017 (= *Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*), zatímco ke dni vydání napadeného rozhodnutí byl shodný důvod pro zastavení řízení vtělen do § 169r odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (= *Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal opakovaně žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, aniž uvedl nové skutečnosti, které nebyly předmětem řízení o jím dříve podané žádosti.*). K uvedenému posunu došlo novelizací provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017. Podle přechodných ustanovení tohoto zákona (Čl. II bod 1) platilo: *Řízení*

podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní orgán tak nepochybil, a námitka tudíž nemohla být důvodná.

41. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

42. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 2. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu